

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Summula Casuum Conscientiæ

In Qva Agitur De Præceptis Ecclesiæ, De Officio Confessarii, Ac De
Censuris

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ Agrippinæ, 1652

Articulus V. In quibus casibus censeatur deesse confessarius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41572

habet locum, quando datur occasio detrahendi de proximo, eumque infamandi. Vnde aiunt, eum qui ad lintheum communicurus accessit, & recordatur peccati mortalis non confessi, teneri hinc recedere, ut ab illo peccato absoluaturs ante Communionem, si ex eo recessu nihil aliud sequitur, quam quædam adstantium admiratio, posse vero communicare non præmissa confessione talis peccati, si ex illius recessu adstantes sumpturi sunt occasionem de eo detrahendi, vel temerè iudicandi.

Si quæras, an quando quis communicat cum conscientia peccati mortalis, inculpabiliter in confessione prætermitti teneatur elicere actum contritionis, antequam sumat Eucharistiam. Respondeo id non videri absolutè necessarium, cum supponamus illum per confessionem fuisse etiam à tali peccato iustificatum, adeoque in statu gratiæ versari. Non dubium tamen quin longè tutius sit, cum ea dispositione accedere.

ARTICVLVS V.

In quibus casibus censetur deesse Confessarius

RESPONDEO deesse confessarium, tum quando neque præsens adest Sacerdos, neque sine graui incommodo, spectatis iuxta viri prudentis arbitriū, personarum locorum, & temporum circumstantiis, conueniri potest. Tum quando adest quidem Sacerdos sed ille caret iurisdictione necessaria ad absoluumdum à peccatis mortalibus, vel à reseruatis quibus communicurus obstrictus est. Tum quando etsi Sacerdos præsens sufficienti iurisdictione præditus sit, periculum tamen est ne sigillum Sacramentale frangat, aut grauiter noceat pœnitenti, si peccatum mortale quod commisit, illi manifestet.

Vbi nota I. sufficere in articulo mortis, quod adfit simplex Sacerdos carens iurisdictione, tunc enim il-

le potest ex confessione Ecclesie, absoluerè à quibuscumque peccatis Quare si moriens habet copiam talis sacerdotis, tenetur ei confiteri peccata mortalia, quorum habet conscientiam, antequam communicet; imò etsi communicare non possit.

Si verò dum vrget Præceptum Ecclesiasticum cõmunionis Paschalis, aut alias quando communio sine scandalo, vel graui nota omitti nequit, adest tantum simplex sacerdos, carens iurisdictione in mortalia, tunc absolute videtur deesse confessarius, adeoque ad Eucharistiam, nisi præmissa confessione, accedere licet. Si tamen communicaturus putat se tantum esse attritum, tenetur confiteri venialia simplici sacerdoti, vt vi Sacramenti ex attrito fiat contritus, & ad Eucharistiam cum gratia accedat.

Not. 2. cum qui habet casum reseruatum, posse non præmissa illius confessione ad Eucharistiam accedere, quando instat necessitas communicandi, nec adest confessarius habens iurisdictionem in reseruata. Dico, non præmissa illius confessione, nam si præter peccatum reseruatum, habet alia mortalia non reseruata, tenetur ea confiteri, si habet copiam sacerdotis approbati. Quod autem dicunt aliqui, cum teneri tunc confiteri etiam peccata reseruata, id quidem tutius est, sed non necessarium, cum maneat obligatio eadem peccata aliàs confitendi, nimisque durum sit, pœnitentem, ad eadem peccata bis confitenda, cogere.

Hinc autem nonnulli colligunt, si non potest Religiosus sine scandalo, vel infamia cõmunionem aliquo die omittere, & Superior non vult dare facultatem ipsius confessario, viro pio & prudenti, ad confessiones Regularium audiendas approbato, & exposito, cum absolueri a peccato reseruato, tunc perinde esse ac si non adesset confessarius, adeoque licere prædicto Religioso ad Eucharistiam, sine confessione accedere. Quia nimis durum, & tyrannicum est cogere

cogere inferiores, vt se Superiori ipsi præsentent, ad obtinendam absolutionem à reseruatis.

Imo addunt aliqui, eo ipso quod Superior immediatus pluries requisitus, negauit prædictam licentiam, posse Religiosum absolui à suo confessario, ex tacita concessione maiorum Superiorum, nempe Prouincialis, aut Generalis, vel ipsius Papæ, qui tunc censetur eam concedere, ne casuum reseruatio, quæ in bonum spirituale subditorum facta est, in maiorem eorum perniciem vergat. Hoc tamen non caret periculo; adeoque in praxi minimè consulendum videtur. Quamquam non dubito, quin grauius peccent Superiores, nisi faciles se præbeant in concedenda prædicta licentia.

Nota 3. cum qui dum instat necessitas comunicandi, habet tantum peccatum mortale, quod sine graui periculo manifestare nequit, posse non præmissa confessione, ad Eucharistiam accedere; si vero aliorum peccatorum mortalium, ex quorum reuelatione nullum sibi graue damnum timet, conscius est, teneri eorum confessionem Eucharistiæ sumptioni præmittere.

Atque hæc dicta sint de communione Laica. *Quod si speciatim* inquiras, in quibus casibus possit Sacerdos carens confessario, sacrum facere non præmissa confessione peccati mortalis: Respondeo eum id posse in variis casibus: 1. quando tenetur ex officio celebrare, vt alij Missam audiant. 2. Quando Hostia consecranda est, vt viaticum detur morienti. 3. si nequeat sacrum aliquo die omittere sine nota, vel scandalo. 4. si aliquo die Festo non possit sacro assistere, nisi ipsemet celebret.

Vbi nota 1. quòd si Sacerdos post consecrationem aduertit se esse in peccato mortali, tenetur sacrum prosequi, & communicare sine confessione, etsi adsit præsens Sacerdos cui confiteri possit. At si recordatur peccati mortalis ante consecrationem, debet ad altare vocare Sacerdotem vt illi confiteatur, si id
sine

sine incōmodo fieri possit. Quod si id fieri nequeat
vel potest sine infamia sacrum inchoatum relinque-
re, vel non potest; si non potest, debet proseguere ut vi-
tet infamiam; si potest, quamuis non peccet sacrum
prosequendo, tutius tamen est ut ab altari recedat.

Nota 2. ex Concil. Trident. vbi supra, Sacerdotem
qui urgente necessitate absque praua confessione
celebrauit, debere quamprimum confiteri. Quae ver-
ba ita communiter intelliguntur, ut contineant re-
rum praeceptum, adeoque Sacerdos peccet mortali-
ter nisi confiteatur, vel statim finita Missa, ut aliqui
putant, vel certe intra duos, aut tres dies ut alij opi-
nantur. Porro hoc praecepto non ligatur Sacerdos,
qui habens copiam confessarij, celebrat sine confes-
sione peccati mortalis; quia ille non celebrat ex ne-
cessitate sine cōfessione, sed ex malitia. Neque etiam
ligatur Laicus, communicans ex necessitate sine con-
fessione, quia Concilium non loquitur de commu-
nicante, sed de celebrante. Ex quo patet Sacerdotem
in necessitate communicantem more Laicorum,
non praemissa confessione peccati mortalis, praedicto
praecepto non constringi.

Nota 3 praeceptum ieiunij seruandū ante sumptio-
nem Eucharistiae, magis quodammodo obligare
quàm praeceptum praemittendae confessionis. Si qui-
dem ex communi sententia, potest Sacerdos carens
confessario, sacrum facere non praemissa confessione
peccati mortalis, ut det viaticum morienti: at quam-

uis Sacerdos ritè confessus sit, si tamen non sit
ieiunus, ei nequaquam licet sacrificare,
ad Eucharistiam in extremis
constituto administran-
dam.